

Britská metropole zpěvačku přiměla být sebekritičtější a věci neuspěchávat

Andrea Kalivodová se představí Královské opeře Covent Garden

VLADIMÍR ČECH

BRNO. Mezzosopranistka **Andrea Kalivodová** (1977), rodačka z Kroměříže a absolventka brněnské konzervatoře studující nyní na pražské AMU, se nedávno vrátila z Londýna ověněna první cenou Nadace Emy Destinové.

Proč se za takovou cenou zaštitěnou jménem velké české pěvkyně jezdí do britské metropole?

Do Londýna jsem odjela na desátý ročník soutěže, kterou vyhlásila společnost The Anglo-Czechoslovak Trust. Je zaměřena na prezentaci české hudby ve Velké Británii, především pak na díla Dvořáka, Smetany, Janáčka a Martinů, přičemž dalším soutěžním garantem je Nadace Emy Destinové v čele s paní Jarmilou Karasovou, která, jak jméno napovídá, je naší emigrantkou. Soutěž je vždy spojena s malým festivalem české hudby, která se tam těší velké oblibě. Soutěžního klání se mohou zúčastnit interpreti do pětaticeti let. I když se počítá zejména s účastníky od nás, ze Slovenska a z Velké Británie, letos byly zastoupeny i další státy - Kanada, Spojené státy americké, Španělsko a podobně. V minulých roční-

například klarinetista Karel Dohnal nebo klavírista Petr Jiříkovský, ale skvěle se umísťují i zástupci dalších národností, třebaže podmínkou je uvedení právě českých děl.

Jaký repertoár jste nabídla?

Dvořákovy Cigánské melodie, dále árie z Carmen, Samsona a Dálily, ale též Handla - ukázky z jeho opery Flavio a oratoria Mesiáš. V kategorii do pětaticeti let jsem získala druhé místo, na prvním se umístila kanadská sopranistka Kimberley Myersová, která bude mít v prosinci koncert v Praze a která už je sólistkou Královské opery Covent Garden. Spolupořadatelská nadace uděluje samo-

Andrea Kalivodová

Foto: archiv

statnou cenu, v níž zohledňuje výkony zpěváků do zhruba sedmadvaceti let, přičemž se jim maximálně snaží „otevřít hudební svět“. Přiznám se, že jsem byla nemálo zaskočena, když cena Emy Destinové připadla právě mně.

Co plyne z tohoto vašeho vítězství a jak lze konkrétně ve vašem případě chápat ono „otevřít se hudebnímu světu“?

Devětadvacátého září mám vystoupit na prknech legendární Královské opery Covent Garden, což myslím hovoří za vše a netřeba to dále rozvádět. Bude to koncert, na němž se také představí sólisté zmíněného souboru. Za-

tím není jasné, bude-li doprovod orchestrální nebo pouze s klavírem - odvisí to samozřejmě od financí, respektive od sponzorů. Ráda bych nabídla v podstatě soutěžní repertoár, tedy především Cigánské melodie. Bude-li koncert se symfonickým tělesem, pak bych sáhla k jejich orchestrální verzi od Jiřího Tmla.

Jak jste se psychicky vyrovnala s takovýmto zcela nečekaným úspěchem, nezamotá to trochu hlavu?

Za sebe prozradím, že právě naopak! Jako bych i sama začala být k sobě sebekritičtější - i já se leckdy snažila věci zbytečně uspěchat, aniž bych vždy domyslela ono

okřídlené „vše chce svůj čas“, i já jsem občas spíše dávala vinu okolí za každou nedotaženost, aniž bych jí kladla sobě. Co se týče londýnského vítězství, jsem vděčná za šanci, která z něho plyne, i za důvěru lidí, kteří mi poskytli možnost stanout na scéně tohoto operního svatostánku. V Londýně jsem měla relativně dosti času k přemýšlení o všem možném, tedy i o sobě. Sedla jsem si do koutce a snažila se zklidnit co nejvíc. A s klidem jako by ruce přicházela i pokora, kdy vám dochází celá hloubka toho, co zpíváte. Ta zpravidla v běžném chaosu uniká. A vědomí pokory zpětně vede k jisté oduševnělosti, která pak více či méně z vašeho podání vyzáhuje. Nechci, aby někdo bral tyto věty jako fráze, věřte, já jsem to vše takto a právě takto v celé euforii procítila!

Na co se připravujete v nejbližší době?

V srpnu mě opět čekají prestižní mistrovské kursy v Badenu u Vídně, od nichž si především slibuji zlepšení techniky. Rýsuje se dále zhruba čtyřměsíční stáž ve Vídni na tamní vysoké škole, již bych samozřejmě získala i jazykově. Předtím ale v Rakousku vystoupím na několika koncertech, které budou pochopitelně také vyžadovat speciální přípravu. Začátkem září bych měla mít recitál v Brně, respektive na zámětku v Lišní. Jedno z posledních mých vystoupení v tomto kalendářním roce bude komorní koncert v Sukově síni pražského Rudolfiny jedenáctého prosince, kde bych provedla díla Vítězslava Nováka, Otakara Ostrčila a Petra Ebena. Úplně ale ze všeho nejdříve bych si ráda naordinovala trochu dovolenkového oddychu někde u moře. Avšak i tam bych si na pláž brávala, jak jsem si předsevzala, učebnici angličtiny, do jejichž tajů vnikám od března a jejíž zdokonalování jí pro mne vzhledem k záříjovému londýnskému koncertu nutností.